

Parkinsoni tõbi perekonnas

SILVA MEERITS

Minu abikaasal Albertil oli juba enne Parkinsoni tõve diagnoosimist 1993. aastal olnud nooremas eas kõrgrõhutõbi ja südame rütmihäired. Tagajärjeks oli invaliidistumine. Aastatega halvenes tema tervis tunduvalt ning avaldusid üha rohkem väsimus, liigutuste aeglus koos liigutuste alustamise raskustega. Samal ajal hakkasin tajuma, et abikaasa peab säilitama oma iseseisvuse, teda ei tohi tagant kiirustada rutiinsete toimetuste tegemisel.

Nelja aasta eest astus abikaasa Parkinsoni Haiguse Seltsi liikmeks ja mõne aja pärast liitusin ka mina. Mis sellega muutus? Seltsis oleku aja jooksul olen veendunud selles, et abikaasa vaatamata oma haigusele on jäänud isiksuseks, ta näeb endas inimest, kel on aktiivne ellusuhtumine ning aktiivne suhe haigusesse. Minule aga kui kõige lähedasemale inimesele ja ühtlasi hooldajale on seltsi tegevusest osavõtt (loengud, laagrid, suhtlemine teiste liikmetega jne.) õpetanud haiguse olemusest aru saama ja andnud vajalikku ettevalmistust ning kogemusi haige eest hoolitsemisel ja kohanemiseks olukordadele vastavalt haiguse iseloomule.

Väga tähtis on olnud kogu ülejäänud pere (lapsed, lapselapsed) moraalne ja füüsiline toetus, mis on andnud jõudu raskuste ületamiseks seotuna Parkinsoni tõvega. Tänu perekonna õigele suhtumisele tunnetab abikaasa, et elu võib edasi elada väärikalt. Ühine osavõtt seltsi üritustest (ekskursioonid, koosviibimised) on aga suurendanud kokkukuuluvus- ja kindlustunnet tulevikule.